

LILA LOLA ÉS KÜLÖNÖS BOLYGÓJA

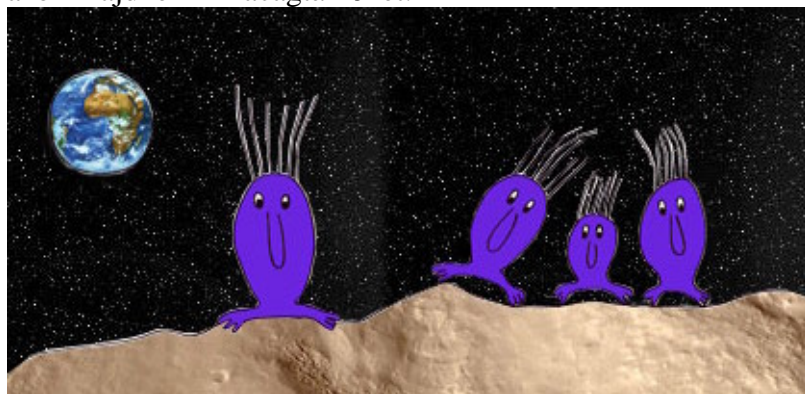
„Volt már különös álmod? Álmodtál már arról, hogy elkerülsz egy idegen bolygóra?” – kérdezte Csutkamanótól az egyik ikertündér, Pici. Elmesélte aztán, hogy az egyik éjszaka furcsa, izgalmas helyeken járt, valahol a világmindenségben, a felhőkön is túl, egy másik bolygón, ahol lila kis hosszú orrú figurák élnek, s mintha sok-sok antenna lenne a hajuk. Nem igazán hitte el, hogy az ilyesmi létezik, főleg azok után, hogy Boróka jól kinevette őt. Csutkamanó azonban nem nevetett, megvakargatta a füle tövét és egy titkot osztott meg kedves kis barátnőivel.

„A világon sok mindenki elfér. A földlakók, a tündérek, a behemótok, a manók, a varázslók, s bizony, olyan bolygólakók is vannak, akiket még nem is ismerünk. Én azt hiszem, Pici, hogy nem véletlenül álmodtál róluk, szerintem üzentek Neked valamit. Nem emlékszel másra az álmodból?” – kérdezte a kis manó s izgatottan járkált fel-alá.

A tündérek egymásra néztek, most már Borókának sem volt kedve nevetni, inkább a tekintetével sürgette a testvérkéjét, hogy járassa az agytekervényeit, és mondjon végre valamit.

„Hát... azt mondták, hogy... illetve jöttek felém, azt hittem, engem üdvözölnek, de amikor odaértek hozzám, el is mentek mellettem, s amikor utánuk kiáltottam, néhányan visszaszóltak, hogy... SIESS TE IS! NE MARADJ OTT! MINDJÁRT JÖN A VESZEDELEM!” – valami ilyesmit mondtak, azt hiszem.

Csutkamanó előkészítette a kistarisznyáját és jól megtömte pattogatott kukoricával, áfonyaszörppel, egy másik tarisznyába meg szilvát rakott és padlizsánt. Fakó Berci lovát hívta, aki az első füttyentésre ott termett a házikójuk előtt s már szárnyaltak is a magasban. Elhagyták a felhőket, messze mögöttük maradtak az apró és nagyobb fellegek, megszűnt minden. Hirtelen a lovacskájuknak sem kellett szelni a levegőt, mintha libegtek volna a légüres végtelen térben. Nem is tudták már, hogy haladnak-e, találkoznak-e még csillaggal, felhővel, Holddal vagy látják-e még a Napot. Forróságot nem éreztek, így sejtették, hogy nem a Nap közelében vannak, hanem attól azért jóval távolabb – a semmiben. Buborékok kezdtek körülöttük keringeni, s úgy vélték, egyetlen irányból jönnek ezek a ragyogó, csillogó gömböcskék. Amikor a kezeiket megpróbálták evezőlapátnak használni, egy szigetféleség kerekedett ki előttük, ahol minden furcsa és vicces volt. A kavicsok habszivacsok voltak, s mintha szappanosak lettek volna, habos volt a mező is, amire lehuppantak nagy nehezen. A virágok is mintha samponosak lettek volna, ragadtak és fénylettek, s ha hozzájuk értek, habzott a kezük is. A fák mögül előbújtak a lila kis teremtmények, először csak hosszú orrocskáik látszóttak ki a fatörzsek mögül, s amikor szemtől szembe kerültek a vendégeikkel, azok majdnem kikacagták őket.

Csutkamanó volt a legkomolyabb, ő szólalt meg illedelmesen:

„Mi a fene történt veletek? Miért vagytok ilyen ragacsosak, habosak? S egyáltalán, kik vagytok ti?” A lila kis teremtmények jól megnézték a látogatóikat, megcsodálták aranyos arcukat, tarka ruháikat, még a lovacskát is megtapogatták, az meg jó nagyot fújtatott. Erre az

összes lila mókamester hátraugrott, s egymás hosszú orrocskájában buktak fel. Ezen bizony már a ló is jó nagyot nyerített-nevetett.

A főnökféleség kelt fel legelőször a földről, megtörölgette mancsát és kinyújtotta: „Lila Lola a nevem, itt élünk mi ezen a barátságos kis bolygón, lilák vagyunk, nagy ügy? Nem kell rajtunk ezért nevetni. Hosszú az orrunk, mert jól szimatolunk vele. Megesszük a virágszirmokat, de csak a lágú illatúakat, azoktól nem fájdul meg a hasunk. De jött a fekete lyuk pókja, mindent összekent a hálóját szövő fullánkjaival, s most minden illatot egyformának érzünk. Minden olyan sampon-szappanízű” – panaszkodott Lila Lola.

Azt is elmesélte, hogy a fekete lyuk pókja már régóta kiszemelte magának ezt a kis bolygót, így próbálja hát elűzni a kis lila mókamestereket. De hát hova is mennének?

Csutkamanó a varázssípjába fújta s egy szempillantás alatt megtisztult a bolygó a sok habtól, buboréktól, ragacstól, eső kezdett szitálni, lemosta a maradék szappant is a virágokról, levelekről. Ekkor azonban az egyik természetes fa legmagasabb ágáról a pók szálldogált alá, elszakította a közlekedő szálát, s feléjük iramodott. Keskeny habos utat hagyott maga mögött. Az eső meg egyre csak esett, s mindig mindent megtisztított. „Ez az én birodalmam lesz, távozzatok a lila lurkókkal együtt, itt minden az enyém!” – kiabálta a pók. Csutkamanó csettintett egyet, s az eső még jobban kezdett zuhogni. Mondta is a nagyhangú póknak, hogy addig fog így zuhogni, amíg ő vissza nem tér a fekete lyuk bársonyos világába. A meghökkent pók nem bírta szusszal, fenyegette őket, hogy összehabozza, összeragasztja a lábukat, meg sem tudnak majd mozdulni, de érezte ám, hogy az eső még jobban eleredt, kis patakokban folyt már a víz a mező szélén. A pók felkapta Borókát a csápszerá lábával s felrohant vele a fára. Boróka nem ijedt meg, előkapta a zsebébe rejtett pattogatott kukoricát és a pók szájába nyomta. A másik zsebébe rejtett szilvaszemmel megcélozta a pókhálót és az menten szétszakadt. A pók megtartotta magát a szövőszálon, de Boróka vissza esett a földre. Jó nagyot nyekkent. Amikor a lila kis mókamesterek meglátták a földrepottyant lila szilvaszemet, egyszerre rohanták meg és szaglászni kezdték. Ízlett nekik a szilva, így Csutkamanó az összes szilvamagot beásta a földbe és belefújta a varázssípjába. Kinőttek a szilvafák egy pillanat alatt, a pók nem hitt a szemének, s kérdezte, nem lehetne-e a pattogatott kukoricát is elültetni. Csutkamanó ekkor a fekete lyuk irányába hajigálta az összes padlizsánt, és mondta a póknak, hogy élete végéig lakmározhat a finom eledelből, csak tűnjön el végre. Lila Lola is megígérte a morcos póknak, hogy időnként átdob majd neki szilvákat, csak hagyja őket békén végre. A pók feladta a küzdelmet, az eső elállt, de Csutkamanó közölte velük, hogy ha a pók visszatérne, menten zuhogni kezd az eső, s előbb-utóbb tönkremegy a termés a sok víztől.

Békesség lett hát a lila kis mókamesterek bolygóján, a tündérikrek pedig Csutkamanóval és Fakó Bercivel visszarepültek az Álomvilágba.